

Arrest

nr. 79 137 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Kirkuk in Centraal-Irak. U zou tot het zesde middelbaar naar school zijn gegaan. Van 1980 tot 1984 zou u als politieagent hebben gewerkt. Hierna zou u als administratief bediende hebben gewerkt voor de stad Kirkuk. Van 1991 tot 1996 zou u wegens ziekte niet hebben kunnen werken. In 1997 zou u in een droom een verschijning hebben gekregen van Allah. U zou vanaf toen over de gave hebben beschikt om mensen met psychische problemen te genezen. U zou regelmatig uw diensten gratis hebben aangeboden om mensen over heel Irak te genezen van hun kwalen. Van 1997 tot 2003 zou u een winkel

hebben uitgebaat in tweedehandsfietsen en tweedehandstoestellen. Vanaf 2004 zou u een handeltje hebben opgezet in mobiele telefoons. Op 7 mei 2011 zou u bij u thuis een dreigbrief hebben ontvangen. In deze brief was het volgende geschreven: "je bent een ongelovige tovenaars en jouw dood is 'halal' en als wij jou vermoorden, dan gaan wij naar de hemel toe als beloning van god". U zou deze dreigbrief niet serieus hebben opgevat en hebben verscheurd. Op 10 mei zou u een tweede dreigbrief hebben ontvangen. In deze brief was geschreven dat u een 'vervloekte ongelovige' bent en dat u 50.000.000 Iraakse dinar diende te betalen. Er was ook geschreven dat u en uw familieleden zouden vermoord worden indien u aangifte zou doen bij de autoriteiten. Nadat u deze brief had ontvangen, begon u zich toch zorgen te maken. Op 11 mei 2011 zou u zijn uitgenodigd door een vriend van u in de nabijgelegen wijk Domis. U zou er samen met uw familie naar toe zijn gegaan. Toen u daar was, zouden een aantal onbekende personen een zwarte BMW naast uw wagen geparkeerd hebben. Ze zouden u en uw gastheer hebben toegeroepen. Ze zouden u gezegd hebben dat ze een bestelling wilden doen voor uw winkel. Uw gastheer zei hen dat ze mochten binnenkomen. Ze zouden dit geweigerd hebben. Onmiddellijk hierna zouden ze op jullie zijn beginnen schieten. U en uw gastheer doken weg en werden niet geraakt. De twee onbekende personen zouden zijn weggereden. Toen even later een politiepatrouille ter plaatse kwam, zouden jullie hen hebben uitgelegd wat er was gebeurd, waarna zij de achtervolging inzetten. U zou later hebben vernomen dat de onbekende personen niet konden worden gearresteerd. Diezelfde dag nog zou u aangifte hebben gedaan van wat er u was overkomen in het politiekantoor van Azadi in Kirkuk. Op 12 mei 2011 zou u vanuit Kirkuk naar Istanbul (Turkije) gereisd zijn, waar u op 14 mei 2011 aankwam. Omstreeks 20 mei 2011 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 2 juni 2011 aankwam. Op 6 juni 2011 zou u een asielaanvraag hebben ingediend.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde een aantal verklaringen af die zeer twijfelachtig zijn en die uw geloofwaardigheid ondermijnen. Zo verklaarde u zich vanaf 1997 bewust te zijn geworden van uw gave om mensen met psychische klachten te kunnen genezen. U zou in de daarop volgende jaren op zeer regelmatige basis uw diensten gratis hebben aangeboden aan mensen over heel Irak om hen te verlossen van hun kwalen. U zou hierdoor nooit problemen hebben gekend, tot u plots in mei 2011 twee dreigbrieven ontving en vervolgens ook nog werd beschoten. U werd gevraagd of u er een verklaring voor heeft dat u pas in mei 2011 werd geviseerd door terroristen omwille van uw gave, hoewel u al vanaf 1997 actief was om mensen te genezen door middel van deze gave. U antwoordde eerst naast de vraag. Toen de vraag werd herhaald, antwoordde u dat u niet alleen was en werd geviseerd in deze periode. U verwees naar andere personen met een gelijkaardige gave, tegen wie een haatcampagne werd gevoerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 98 en 99). Wat er ook van zij, het is erg opmerkelijk dat u nooit eerder enige aanwijzing zou hebben gekregen dat u werd geviseerd omwille van uw gave hoewel u, naar eigen zeggen, hiermee enige nationale bekendheid zou hebben verworven (zie gehoorverslag CGVS, vraag 45). Waarom u dan wel plots in mei 2011 op een dergelijke manier werd bejegend, is totaal onduidelijk.

Verder legde u allerm minst overtuigende verklaringen af over het schietincident in Domis. U verklaarde dat u onmiddellijk na dit incident aangifte heeft gedaan in het politiekantoor van Azadi in Kirkuk (zie gehoorverslag CGVS, vraag 68). U legde een kopie voor van deze aangifte bij de politie. U verklaarde dat er in deze verklaring van de politie niet wordt verwezen naar het schietincident in Domis. Er zou enkel zijn verwezen naar de dreigbrief die u had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 80 en 81). Uit de vertaling van het document blijkt inderdaad dat er enkel naar de dreigbrief wordt verwezen en niet naar de beschieting (zie gehoorverslag CGVS, vraag 84). U werd erop gewezen dat het onbegrijpelijk is dat er in deze politieverklaring enkel is verwezen naar de dreigbrief en niet naar het schietincident, temeer daar dit schietincident plaatsvond enkele uren voordat deze verklaring werd opgesteld. U antwoordde hierop dat de politie niet alle details opneemt in dergelijke schriftelijke verklaringen. De politie houdt wel documenten bij waarbij alle verklaringen in detail worden genoteerd. U werd erop gewezen dat de beschieting bezwaarlijk een detail kan genoemd worden. Daarenboven moet een dergelijke beschieting nog altijd indrukwekkender en ernstiger overkomen dan een dreigbrief. In geval van een dreigbrief blijft het (voorlopig) bij verbale dreigementen terwijl in geval van een beschieting reeds de daad bij het woord wordt gevoegd. Dat binnen deze context de beschieting dan ook niet vermeld staat in het politiedocument is niet ernstig te noemen. Alsook werd uw gastheer beschoten en maakte dit incident voor u de concrete vluchtaanleiding uit. U antwoordde hierop dat de politie altijd een rapport opstelt, dat uiteindelijk wordt verstuurd naar een rechtbank. U herhaalde dat in een dergelijk rapport alle details worden opgesomd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 82-86). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Dat in dit politiedocument eerder is verwezen naar de dreigbrief die op

10 mei zou zijn verstuurd dan naar het schietincident dat enkele uren daarvoor had plaatsgevonden - en toch beangstigend moet zijn geweest -, is ongeloofwaardig temeer omdat de politie, althans volgens uw verklaringen, uw belagers nog heeft achternagezeten én omdat de impact van een schietincident groter is dan die van een dreigbrief.

Over het schietincident zelf legde u ook enkele opmerkelijke verklaringen af. Zo verklaarde u dat er een onbekende persoon vanuit een zwarte BMW, die geparkeerd stond naast uw wagen, u aansprak en u meedeelde dat hij een bestelling wilde doen voor uw zaak. Uw gastheer zou hem geantwoord hebben dat hij naar binnen mocht komen. Hierop zouden jullie onmiddellijk zijn beschoten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 68). Gelet op het feit dat er sprake was van een kort gesprek, zou men verwachten dat jullie zich op korte afstand bevonden van jullie belagers. Het is dan wel opmerkelijk dat jullie niet werden geraakt door één van de kogels toen jullie onmiddellijk na dit gesprek werden beschoten. U verklaarde dat de auto van jullie belagers op een grote afstand van jullie stond geparkeerd. U verwees in dit verband naar de overkant van de straat (Koning Albert II laan in Brussel waar het gehoor plaatsvond). U liet nu plots optekenen dat het bovengenoemde gesprek al roepend is verlopen en de auto's toch op een zekere afstand van elkaar stonden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 103-104). Uit uw eerdere verklaringen over dit gesprek bleek dit nochtans allerminst en liet u duidelijk verstaan dat de BMW naast jullie auto werd geparkeerd en dat er op gewone spreektoon (en niet al roepend) een gesprek kon worden gevoerd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 68 en vraag 101).

Verder verklaarde u dat na de beschieting de BMW wegreed en dat ongeveer vijf minuten later een politiepatrouille ter plekke kwam. U en uw gastheer zouden uitgelegd hebben wat er was gebeurd en hierna zouden jullie de zwarte BMW die in de verte wegreed, aangewezen hebben (zie gehoorverslag CGVS, vragen 107 en 109). U werd gevraagd of op het moment dat de politie daar arriveerde de BMW nog zichtbaar was. U antwoordde dat het huis van uw vriend zich op een lange hoofdstraat bevond en dat men van daaruit een zeer ver zicht heeft. U schatte dat de BMW zich op een afstand van ongeveer 500 à 600 meter bevond op het moment dat jullie de politie hadden uitgelegd wat er was gebeurd. Dient te worden opgemerkt dat deze door u geschetste gang van zaken weinig geloofwaardig is. Immers men kan er logischerwijze van uitgaan dat op vijf minuten tijd een BMW zich op een grotere afstand bevindt dan 500 à 600 meter. Meer nog: men mag er zelfs van uitgaan dat in de tijdspanne die nodig was om de situatie uit te leggen aan de politie, de wagen van jullie belagers zich reeds op een grotere afstand zou bevinden en al uit het zicht zou zijn verdwenen. U antwoordde dat u op het moment van de feiten niet op de tijd heeft gelet (zie gehoorverslag CGVS, vragen 110 en 111). Wat er ook van zij, uw verklaringen in dit verband kunnen allerminst overtuigen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht en heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat u besloten heeft naar België te komen omwille van uw medische problemen (zie ook medische stukken die u voorlegt), dient in de marge nog te worden opgemerkt dat deze door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een gehandicaptenpasje, een woonpasje en kopieën voor van volgende documenten: uw identiteitskaart, een kaartje van de kamer van koophandel, de geboorteakten van uw kinderen, de identiteitskaart van uw echtgenote, twee versies van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, uw huwelijksakte, een voedselkaart, bestelbonnen van uw handelszaak, een dreigbrief en een aangiftedocument. Verder legde u nog een medisch attest voor van in Irak en uw medisch dossier dat u in het kader van uw procedure tot medische regularisatie in België heeft ingediend. Het gehandicaptenpasje, het woonpasje, de kopieën van uw identiteitskaart, van uw kaartje van koophandel, van de geboorteakten van uw kinderen, van de identiteitskaart van uw echtgenote, van de twee versies van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, van uw huwelijksakte, van de voedselkaart en van de bestelbonnen van uw handelszaak bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. In verband met de dreigbrief en het aangiftedocument dient te worden opgemerkt dat u geen originele stukken maar ook enkel kopieën neerlegt. De bewijswaarde hiervan is zeer gering. De herkomst van beide stukken kan niet worden nagegaan. De medische attesten bevestigen dat u zware medische problemen heeft. Deze houden evenwel geen verband met de hierboven door u aangehaalde problemen. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Tot slot, wenst het CGVS op te merken dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Deze vaststelling volstaat echter niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Uw afkomst uit Kirkuk wordt niet in twijfel getrokken. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u over een intern vluchtalternatief beschikt in Sulaymaniya (Noord-Irak). U verklaarde immers dat uw echtgenote van Noord-Irak afkomstig is (zie gehoorverslag CGVS, vraag 28) en ook dat haar familie nog steeds in Noord-Irak woont (zie gehoorverslag CGVS, vraag 33). Eén van uw dochters zou na haar huwelijk naar Sulaymaniya verhuisd zijn (zie gehoorverslag CGVS, vraag 55). Verder verklaarde u ook dat uzelf op zeer regelmatige basis naar Noord-Irak reisde voor zaken. U zou dan ook geregeld voor één of twee nachten bij uw schoonfamilie verbleven hebben (zie gehoorverslag CGVS, vragen 36, 42-44). Aldus blijkt dat u in Noord-Irak en meerbepaald in Sulaymaniya over een uitgebreid sociaal-familiaal netwerk beschikt. U liet trouwens ook optekenen dat u zich legaal in Noord-Irak had kunnen vestigen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 38). U heeft dit evenwel niet overwogen omdat u zich in Noord-Irak ook bedreigd voelde. U verwees in dit verband naar een uitnodiging die u zou hebben gekregen van een zekere Bakr Ghaz, leider van de islamitische partij in Sulaymaniya. Hij zou u ervan beschuldigd hebben een vrouw te hebben behandeld waarna haar medische toestand verslechterde (zie gehoorverslag CGVS, vragen 38-40, 47, 48). Dient in dit verband evenwel te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen als zou u vervolgd worden in Kirkuk omwille van uw bijzondere gave. Hieruit volgt dat ook uw verklaringen als zou u omwille van deze gave vervolging moeten vrezen in Sulaymaniya zeer twijfelachtig zijn. Uw uitleg dat u vervolging vreesde omdat u zou zijn uitgenodigd door de leider van de islamitische partij in Sulaymaniya kan in ieder geval niet overtuigen.

Aldus kan worden aangenomen dat u zich in Sulaymaniyah (Noord-Irak) kan vestigen. Het CGVS wenst op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van artikel 48/1, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 52 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het CGVS meent dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker tot in mei 2011, toen hij twee dreigbrieven ontving, geen problemen had ondervonden. Verzoeker merkt op dat hij reeds sinds 15 april 2011 telefonisch werd bedreigd door de islamitische organisatie Bakr Ghaz. Verzoeker had nagelaten dit te vermelden tijdens zijn verhoor.

Verzoeker merkt op dat hij lijdt aan een ernstige ziekte en dat hij een ingrijpende chirurgische ingreep heeft moeten ondergaan. Volgens verzoeker spreekt het voor zich dat deze omstandigheid meespeelt in zijn concentratie en de capaciteit om een verhoor af te leggen.

Verzoeker stelt nog dat de reden waarom hij pas in 2011 problemen kreeg, is dat deze groepering toen pas aanwezig was in Kirkuk. Voordien waren ze gevestigd in Suleimaniya en Arbil.

Waar het CGVS het opmerkelijk vindt dat verzoeker en zijn vriend (M.K.) niet geraakt werden door de afgevuurde kogels, en waar het CGVS een tegenstrijdigheid heeft opgemerkt, stelt verzoeker dat hij en (M.K.) in een klein park zaten naast het huis van Mahmoud. Een zwarte BMW stopte aan de overkant van de straat, op ongeveer 20 - 30 meter afstand. De inzittenden riepen naar hen vanuit de auto. Ze bleven de hele tijd in hun auto zitten. Aangezien verzoeker voordien reeds twee dreigbrieven had ontvangen, had hij schrik van deze personen. Daarom vroeg hij wie ze waren en Mahmoud nodigde hen vervolgens uit om naar binnen te komen.

Waar de bestreden beslissing opmerkt dat het ongeloofwaardig is dat de wagen zich slechts op 500 - 600 meter bevond in de tijdspanne die nodig was om aan de politie te vertellen wat er gebeurd was, stelt verzoeker dat er zich een checkpoint op ongeveer 100 meter van het huis van (M.K.) bevond en dat er veel politiepatrouilles in de omgeving patrouilleren. Het schietincident werd hierdoor onmiddellijk opgemerkt door de politie en ze waren snel ter plaatse. Verzoeker stelt dat hij aldus de vluchtende zwarte BMW heeft kunnen aanwijzen.

Verzoeker is van mening dat hij niet naar Suleimaniya zou kunnen verhuizen, ook al is zijn vrouw uit Suleimaniya afkomstig. Het was volgens verzoeker te gevaarlijk en te ingewikkeld om iedereen te trachten te verhuizen. Voor verzoeker was zijn situatie eveneens te precair om daar te blijven, gezien de veelvuldige bedreigingen die hij ontving. Verzoeker merkt voorts op dat het CGVS de ernst van de actuele situatie in Centraal-Irak niet weerlegt. Volgens verzoeker bestaat er een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Aangezien er reeds een aanslag op verzoekers leven is gepleegd, meent verzoeker dat aan deze voorwaarde voldaan is. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zijn leven riskeert.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker thans aanvoert dat hij reeds op 15 april 2011 zou zijn bedreigd door een islamitische organisatie dient te worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat hij slechts in het kader van onderhavig beroep hiervan melding maakt. Een telefonische bedreiging uitgaande van een islamitische groepering kan bezwaarlijk als een mineure gebeurtenis worden aanzien, aangenomen dient te worden dat dit in het geheugen gegrift staat. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens het gehoor de dreigbrief van dezelfde groepering aanhaalde (gehoor CGVS, vraag 39-40). Verzoekers verweer doet evenmin afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker sinds 1997 als genezer werkte maar pas voor het eerst werd bedreigd in 2011. Het maakt immers geen of weinig verschil in de appreciatie indien verzoeker voor het eerst op 11 mei 2011 of voor het eerst op 15 april 2011 zou zijn bedreigd, vermits dit weinig verschil maakt in periode. Er werd verzoeker wel gevraagd waarom hij meende dat hij pas sinds mei 2011 werd bedreigd en verzoeker bleef hier tijdens zijn verhoor voor het CGVS uiterst vaag over (gehoorverslag CGVS, vragen 98-99).

Waar verzoeker stelt dat de chirurgische ingreep zou meespelen in zijn concentratie blijkt uit de medische attesten in het dossier niet afgeleid kan worden dat verzoekers fysieke situatie dusdanige concentratieproblemen met zich zou meebrengen dat hij niet in staat zou zijn coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Een dergelijk concentratieprobleem in hoofdte van verzoeker blijkt evenmin uit het gehoorverslag.

Met betrekking tot de bewering van verzoeker dat de groepering pas sinds 2011 aanwezig was in zijn regio Kirkuk, merkt verweerder terecht op dat dit een blote bewering betreft die niet wordt ondersteund door enig concreet element en dat verzoeker bovendien hiervan nooit eerder melding van heeft gemaakt tijdens zijn verklaringen voor het CGVS.

Verzoeker voert geen verweer tegen de omstandige motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de bijgebrachte aangifte van de klacht op het politiekantoor geen melding maakt van het schietincident waarvan hij kortelings voor het indienen van de klacht het voorwerp uitmaakte en zelfs

bijstand kreeg van de politie (gehoor CGVS, vragen 107-109). Het is niet aannemelijk dat de klacht geen vermelding zou bevatten van een incident waarbij zijn leven daadwerkelijk in gevaar werd gebracht. Deze motivering blijft derhalve staande en ondermijnt op manifeste wijze verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoekers verweer inzake de omstandigheden van de schietpartij is dan ook niet dienstig; te meer daar hij een niet dienstige *post factum* verklaring geeft van de feiten in een poging deze te verzoenen met de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing.

Voormelde vaststellingen leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De bijgebrachte documenten vermogen niet zijn teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij in geval van vestiging in Suleimaniya een ernstig risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt in Suleimaniya. Verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote afkomstig is van Noord-Irak en dat haar familie nog steeds in Noord-Irak woont. Een van verzoekers dochters zou na haar huwelijk naar Suleimaniya verhuisd zijn. Bovendien reisde verzoeker regelmatig naar Noord-Irak voor zaken. Verzoeker beschikte in Noord-Irak over een familiaal netwerk. Waar verzoeker verwijst naar de bedreigingen die hij zou hebben ondergaan en die hij volgens zijn verklaringen ook in Noord-Irak zou vrezen, blijkt dat volgens de terechte motivering in de bestreden beslissing geen geloof kon worden gehecht aan deze bedreigingen.

Bijgevolg kan verzoeker zich in Suleimaniya (Noord-Irak) vestigen. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt nog dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Uit de landeninformatie in het administratief dossier, die niet wordt weerlegd, blijkt dat de situatie op dit ogenblik niet van aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Daarenboven blijkt uit landeninformatie, gedateerd op 5 januari 2012, die werd toegevoegd aan de nota van verweerder met betrekking tot de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkuk dat er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Kirkuk aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS